

UZASADNIENIE

Przedmiot i przebieg postępowania

1. Pozwem z dnia 21 lutego 2022 roku (data nadania, k. 37) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 10 292 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi: od kwoty 9 800 zł od dnia 26 maja 2021 roku do dnia zapłaty, a od kwoty 492 zł od dnia 10 lutego 2022 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. Powód wskazał, że 11 kwietnia 2021 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki L. nr rej. (...) będący własnością M. C. (poszkodowanego). Odpowiedzialność za szkodę ponosi pozwany ubezpieczyciel, gdyż poszkodowany zawarł uprzednio z nim umowę ubezpieczenia pojazdu autocasco. Postępowanie likwidacyjne zakończyło się uznaniem roszczenia przez ubezpieczyciela co do zasady i wypłacie kwoty 18 253,47 zł. Poszkodowany w drodze umowy cesji wierzytelności zbył swoją wierzytelność na rzecz H. J. W., która następnie przelała ją na powoda. Dochodzona kwota stanowi brakującą część odszkodowania za naprawę pojazdu oraz koszty sporządzenia kosztorysu naprawy pojazdu przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda (pозew, k. 1-5).

2. W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 4 kwietnia 2021 roku pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Podniósł przy tym zarzut braku legitymacji czynnej powoda. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż powództwo jest bezzasadne, gdyż wypłacone odszkodowanie przez pozwanego w całości rekompensuje poniesioną przez poszkodowanego szkodę i zostało wyliczone zgodnie z postanowieniami § 17 OWU, a dołączona do pozwu kalkulacja naprawy pojazdu nie stanowi potwierdzenia, iż szkoda została poniesiona w żądanej wysokości. Pozwany kwestionował również zasadność dochodzonej kwoty 492 zł jako kosztu za sporządzenie prywatnej kalkulacji z uwagi na to, że nie pozostaje ona w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem oraz odsetek od zgłoszonego roszczenia (sprzeciw, k. 42-45v.).

Ustalenia faktyczne

3. W dniu 11 kwietnia 2021 roku o godz. 13:30 miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym uszkodzony został samochód marki L. o nr rejestracyjnym (...) należący do M. C.. Uszkodzony pojazd był objęty umową ubezpieczenia AC w wariantcie serwisowym – nr polisy (...) w (...) S.A. Szkoda została zgłoszona w dniu 13 kwietnia 2021 roku. W związku z ww. zdarzeniem drogowym ubezpieczyciel przeprowadził postępowanie likwidacyjne, które zostało zarejestrowane pod numerem (...). Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność za zgłoszoną szkodę i przyznał poszkodowanemu odszkodowanie na kwotę łącznie 18 253,47 zł.

(podsumowanie zgłoszenia szkody – akta szkody na płycie, str. 1 pliku.pdf; polisa, k. 24-v.; oświadczenia do polisy, k. 23; ogólne warunki ubezpieczenia (OWU), k. 25-34, 48-67v.; ustalenie wysokości szkody, k. 13-17; pismo (...), k. 12)

4. Poszkodowany M. C. dokonał w dniu 28 lipca 2021 r. przelewu przysługującej mu wierzytelności z tytułu umowy dobrowolnego ubezpieczenia AC potwierdzonej polisą nr (...) w związku ze szkodą na pojeździe marki L. nr rej. (...) z dnia 11 kwietnia 2021 r., które w części wynoszącej 18 253,47 zł zostało wypłacone przez ubezpieczyciela (...) SA, na rzecz H. J. W., która następnie przelała ją na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w G..

(umowa cesji z 28.07.2021 r., k. 8; umowa cesji z 1.10.2021 r., k. 9)

5. Spółka (...) zleciła rzeczoznawcy – P. B. – sporządzenie kosztorysu naprawy uszkodzonego pojazdu. Został on sporządzony w dniu 21 października 2021 r. i określił koszt naprawy pojazdu na kwotę 28 053,47 zł. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 492,00 zł.

(faktura VAT, k. 18; kalkulacja naprawy, k. 19-22)

6. Spółka (...) pismem z dnia 2 lutego 2022 r. wezwała ubezpieczyciela do zapłaty na swoją rzecz kwoty 10 292 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki L. o nr rej. (...), która to stanowi różnicę między odszkodowaniem należnym a wypłaconym w przedmiotowej sprawie, powiększoną o kwotę 492,00 zł tytułem oszacowania wartości szkody (wykonania kalkulacji przez niezależnego rzeczoznawcę), w terminie 7 dni.

(wezwanie do zapłaty, k. 10-11)

7. Wysokość kosztów naprawy aktualnej na czas powstania szkody tj. na dzień 11 kwietnia 2021 roku, pojazdu marki L. o nr rejestracyjny (...), przy uwzględnieniu cen części zamiennych oryginalnych producenta samochodu sygnowanych jego marką oraz przeciętnych cen robocizny w warsztatach na terenie S. (województwo (...)), a bez stosowania pomniejszej przewidzianych w OWU AC dla wariantu optymalnego, wynosiła 28 090,81 zł brutto, co odpowiadało kwocie netto 22 838,06 zł.

(opinia biegłego, k. 94-103)

Omówienie dowodów

8. Sąd oparł się na dowodach wymienionych powyżej. Ich wiarygodność nie budziła wątpliwości stron, a okoliczności faktyczne zasadniczo nie były przedmiotem sporu między stronami. Sporne między stronami było ustalenie wysokości należnego powodowi odszkodowania, wynikającego ze zdarzenia drogowego z 14 kwietnia 2021 roku. Z uwagi na konieczność zasięgnięcia wiadomości specjalnych Sąd na wniosek strony powodowej, powołał biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej.

9. Biegły dokonał wyliczeń kosztów naprawy zgodnie z treścią postanowienia (k. 86) w trzech wariantach – przy uwzględnieniu części oryginalnych oznaczonych symbolem O i według stawki roboczogodziny serwisu posiadającego kadry i zaplecze konieczne do przeprowadzenia naprawy pojazdy zgodnie z technologią producenta; zgodnie z § 17 ust. 5 OWU, ale przy założeniu skorzystania z oryginalnych części zamiennych tj. jak w wariantcie serwisowym bez dokonywania pomniejszeń z § 17 ust. 1 pkt 2 i przyjmując średnie ceny usług stosowanych przez warsztaty działające na terenie S. i okolic (województwo (...)) oraz według cen części zamiennych ustalonych w wariantcie optymalnym, zgodnie z § 17 ust. 5 OWU AC oraz średnich cen usług na terenie S. i okolic. Biegły wskazał, że kalkulację naprawy pojazdu sporządził przy wykorzystaniu systemu kalkulacyjnego (...) oraz ceny robocizny blacharskiej i lakierniczej wynoszącej netto 100,00 zł/rbh, które były powszechnymi stawkami stosowanymi w 2020 r. w warsztatach funkcjonujących w rzemieślniczej sferze usług w S..

10. Opinia biegłego została sporządzona w sposób rzetelny, zgodnie ze zleceniem Sądu. Nie była również kwestionowana przez strony. Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do kwestionowania ustaleń przedstawionych w opinii, z tego też względu Sąd dokonał ustaleń co do wysokości odszkodowania w oparciu o powyższą opinię.

Ocena prawna

11. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Ważność umowy cesji

12. Wątpliwości Sądu nie budziły także załączone do pozwu umowy cesji, na podstawie których powód nabył wierzytelności przysługujące pierwotnie poszkodowanemu w stosunku do ubezpieczyciela z tytułu zdarzenia drogowego z dnia 11 kwietnia 2021 r. Argumenty strony pozwanej, iż powód nie jest uprawniony do dochodzenia roszczenia w niniejszej sprawie, gdyż na podstawie umowy przelewu wierzytelności owych wierzytelności może dochodzić jedynie od ubezpieczyciela, a nie sprawy szkody, których obowiązuje odpowiedzialność in solidum – nie zasługują na uwzględnienie. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za zaistniałą szkodę i wypłacił część odszkodowania na rzecz poszkodowanego, który następnie przysługującą mu wierzytelność przelał zgodnie z art. 509 § 1 k.c. najpierw na H. J. W., a ta ostatnia na powodową spółkę. Skoro więc zgodnie z art. 822 § 4 k.c. poszkodowanemu

przysługuje prawo bezwzględne dochodzenia roszczeń odszkodowawczych względem zakładu ubezpieczeń, a w wyniku zawarcia umowy cesji, nabywca wierzytelności wstępuje w miejsce dotychczasowego wierzyciela, to może on domagać się skutecznie zapłaty odszkodowania nie tylko od samego sprawcy, ale też od ubezpieczyciela. Nie zachodzi w tym wypadku pomiędzy ubezpieczycielem a sprawcą kolizji taka relacja prawna, która uzasadniałaby przelew wierzytelności przysługującej tylko co do jednej ze stron za niedopuszczalny. Warto też dodać, że w § 3 umowy wskazano podstawę prawną do czynności przelewu – sprzedaż wierzytelności w zamian za wynagrodzenie określone w załączniku do umowy.

Ustalenie odpowiedzialności przez ubezpieczyciela

13. Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy autocasco odmiennie, aniżeli w przypadku umowy odpowiedzialności cywilnej, ma charakter umowny, tym samym wysokość szkody określa się w ramach swobody umów. Kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej regulowała zatem zawarta między poszkodowanym a pozwanym umowa AC ubezpieczenia pojazdu mechanicznego, na którą składały się polisa (...) nr (...) oraz ogólne warunki ubezpieczeń (OWU) komunikacyjnych (...).

14. Zgodnie z § 7 ust. 1 OWU zakresem AC objęte są szkody polegające na uszkodzeniu, zniszczeniu lub utracie pojazdu, jego części lub wyposażenia, wskutek zajścia wypadku ubezpieczeniowego w okresie ubezpieczenia, z zastrzeżeniem § 12.

15. Ponadto zgodnie z art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, przy czym w myśl art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Odszkodowanie ma zasadniczo na celu naprawienie szkody wyrządzonej ubezpieczającemu lub ubezpieczonemu w wyniku zajścia wypadku ubezpieczeniowego.

16. W niniejszej sprawie ubezpieczyciel nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku drogowego. W przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym uznał odpowiedzialność za doznaną w dniu 11 kwietnia 2021 roku szkodę, poniesioną przez właściciela pojazdu marki L. o nr rejestracyjnym (...), wskutek czego wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej kwocie 18 253,47 zł. Pozwany kwestionował zasadność żądania powoda w wysokości przewyższającej wypłaconą kwotę. Powoływał się na to, że wysokość odszkodowania została ustalona zgodnie z przepisami § 17 ust. 3 i 5 OWU.

17. Zgodnie bowiem z § 17 ust. 3 OWU z zastrzeżeniem ust. 4-6 i 8, wysokość odszkodowania ustala się z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 1 i 2 oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT, z zastosowaniem: 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu; 2) stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie województwa, w którym znajduje się ten warsztat 3) cen części zamiennych ustalonych stosownie do ust. 1 i ust. 2); cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E., DAT. (...) ustala odszkodowanie w sposób przewidziany w niniejszym ustępie pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów.

18. Natomiast w wypadku braku przedstawienia faktur VAT lub rachunków zastosowanie ma § 17 ust. 5 OWU, zgodnie z treścią którego (...) wypłaca bezsporną część odszkodowania ustaloną na podstawie wyceny (...) sporządzonej w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT z zastosowaniem: 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu; 2) stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania (siedziby) ubezpieczonego lub

użytkownika pojazdu; 3) cen części zamiennych zawartych w systemach A., E., DAT, ustalonych w wariantcie optymalnym; 4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E., DAT. Jednocześnie dokonanie wyceny w przedstawiony wyżej sposób nie pozbawia możliwości ustalenia wysokości odszkodowania na zasadach określonych w ust. 3, jeżeli ubezpieczony przedłoży stosowne rachunki i faktury VAT.

19. Z racji tego, że powód ani poszkodowany nie przedstawili faktur dokumentujących poniesienie wyższych kosztów naprawy niż kwota 18 253,47 zł, pozwany uznawał żądanie zapłaty wyższego odszkodowania za bezpodstawne.

Wysokość należnego odszkodowania, abuzywność postanowienia umownego - § 17 ust. 5 OWU

20. Powód oparł swoje żądanie na twierdzeniu, że likwidacja szkody nastąpiła na podstawie zapisów OWU tj. § 17 ust. 5, które są nieprecyzyjne, niejasne i spełniają przesłanki do uznania za abuzywne, bowiem strony umówiły się, że w przypadku zajścia szkody określonej w § 7 ust. 1 OWU, to koszty jej naprawy będą ustalane w oparciu o wariant serwisowy zgodnie z treścią polisy ubezpieczeniowej nr (...), a pozwany uwzględniając treść kwestionowanego przepisu dokonał wypłaty odszkodowania według stawek przewidzianych dla wariantu optymalnego.

21. Z treści przedłożonych dokumentów do akt sprawy wynika, że umowa ubezpieczenia AC została zawarta między stronami w wariantcie serwisowym, a pozwany dokonał kalkulacji wysokości szkody stosownie do treści postanowienia § 17 ust. 5 – w tym co do części zamiennych jak w wariantcie optymalnym z uwagi brak przedstawienia rachunków lub faktur VAT za dokonaną naprawę pojazdu. Wariant ten jednakże przewidywał dwa rodzaje części zamiennych stosowanych przy kosztach naprawy pojazdu tj. części oryginalne serwisowe pomniejszone o okres eksploatacji pojazdu i części alternatywne, bez wskazania, które z nich powinny mieć w niniejszej sprawie zastosowanie.

22. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 05 września 2008 r. w sprawie I CSK 64/08, przy wykładni postanowień ubezpieczenia, w tym ogólnych warunków ubezpieczenia należy uwzględniać cel umowy i interesy ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego. Postanowienia sformułowane niejednoznacznie interpretuje się na korzyść ubezpieczającego, ubezpieczonego, uposażonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia (por. art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o działalności ubezpieczeniowej). W świetle art. 385¹ § 1 k.c. uznanie konkretnej klauzuli umownej za postanowienie niedozwolone wymaga ustalenia kumulatywnego wystąpienia wszystkich wymienionych w nim przesłanek, tj. tego, że kontrolowane postanowienie umowy zawartej z konsumentem: (1) nie było postanowieniem uzgodnionym z nim indywidualnie, (2) nie było postanowieniem w sposób jednoznaczny określającym główne świadczenia stron, (3) kształtowało prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

23. Ocenie, czy postanowienie umowne jest niedozwolone, nie podlegają postanowienia umowne co do głównych przedmiotów świadczeń stron – pod warunkiem, że zostały one określone w sposób jednoznaczny (na gruncie dyrektywy: prostym i zrozumiałym językiem). Nie jest wystarczające, aby postanowienie dotyczące głównego przedmiotu świadczenia stron było napisane słowami zrozumiałymi dla konsumenta – zrozumiałość należy odnosić do treści, jaka się za tymi słowami kryje (wyrok TSUE z dnia 20 września 2017 r., A. przeciwko (...) SA, sygn. C-186/16, pkt 45: wymóg, aby warunek umowny był wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, należy rozumieć w ten sposób, iż powinien być on rozumiany jako nakazujący także, by umowa przedstawiała w sposób przejrzysty konkretne działanie mechanizmu, do którego odnosi się ów warunek, a także, w zależności od przypadku, związek między tym mechanizmem a mechanizmem przewidzianym w innych warunkach, tak by konsument był w stanie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne; por. też wyrok SN z dnia 9 maja 2019 r., sygn. I CSK 242/18);

24. W niniejszej sprawie postanowienia § 17 ust. 3 i 5 OWU, jakkolwiek dotyczyły głównego świadczenia ubezpieczyciela, nie przedstawiały w sposób przejrzysty dla kontrahenta warunków przyznania odszkodowania w danej wysokości i zastosowanego wariantu przeliczania kosztów naprawy, tym samym podlegały ocenie co do ich abuzywnego charakteru. Z jednej strony w ust. 1 tego paragrafu wskazano, że koszty naprawy pojazdu ustalane są na podstawie cen części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany w wariantcie serwisowym – cen części optymalnych,

„z zastrzeżeniem ust. 2”. Z drugiej strony dopiero w ust. 5 pkt 3 tego paragrafu wskazuje się, że w braku przedłożenia faktur ceny części zamiennych ustalane są w wariantcie optymalnym. Nabywca ubezpieczenia w wariantcie serwisowym może więc być skonfundowany, czy w takiej sytuacji może liczyć na ustalanie kosztów naprawy zgodnie z ust. 1 (który jednoznacznie wskazuje na ceny części oryginalnych przy wariantcie serwisowym) czy nie, bo w ust. 5 w ogóle nie odwołano się wprost do warianttu serwisowego i nie posłużono się pojęciem „kosztów naprawy”.

25. Postanowienia OWU, w tym § 17 ust. 5, stanowiące załącznik do umowy ubezpieczenia niewątpliwie nie podlegały negocjacom, ubezpieczony, jak i zarówno sam powód nie mieli żadnego wpływu na ich treść. OWU jest bowiem skonstruowanym jednostronnie przez ubezpieczyciela wzorcem umownym, który z zasady nie podlega żadnym negocjacom. Kwestionowanie postanowień OWU przez powoda jest zatem również uzasadnione wobec niemożności uprzedniego ukształtowania przez strony ich treści w drodze wspólnych ustaleń.

26. W ocenie Sądu zapisy § 17 ust. 5 OWU stanowią w istocie niedozwolone klauzule umowne w takim zakresie w jakim przewidują, że nawet w przypadku zawarcia umowy ubezpieczenia w wariantcie serwisowym, ubezpieczyciel ustala wysokość odszkodowania według stawek przewidzianych jak dla warianttu optymalnego. Jak bowiem wynika z treści polisy ubezpieczeniowej zawartej przez strony wszelkie koszty naprawy miały być przeprowadzone w wariantcie serwisowym, natomiast w samym OWU dokonanie wypłaty odszkodowania w tym wariantcie jest możliwe jedynie pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych oraz normaliów. Wprawdzie w § 17 ust. 5 OWU wskazano także, że istnieje możliwość dokonania ustalenia wysokości odszkodowania na zasadach określonych w ust. 3 ww. postanowienia, natomiast jedynie po przedłożeniu faktur lub rachunków z naprawy. Tym samym należy stwierdzić, że pozwany uzależnił wysokość odszkodowania nie od wcześniejszych ustaleń pomiędzy stronami, a od konieczności przeprowadzenia naprawy pojazdu.

27. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 maja 2007 r., sygn. VI ACa 110/07 uzależnienie wysokości odszkodowania od tego czy poszkodowany dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu czy też zaniechał tego jest niedozwolonym postanowieniem umownym, bowiem obowiązek naprawienia szkody powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy. Decyzja poszkodowanego o dokonaniu naprawy samochodu nie powinna więc mieć wpływu na wysokość doznanego uszczerbku majątkowego.

28. Jest prawdą, że strony mogą w umowie ubezpieczenia – w ramach swobody umów – określić metodykę ustalania wysokości odszkodowania lub jego zakres i tym samym ogólnie ustalić ograniczenia do zakresu odszkodowania określonego w art. 361 § 2 k.c. W ubezpieczeniach majątkowych regułą powinno być jednak świadczenie ubezpieczyciela w wysokości poniesionej szkody będącej skutkiem wypadku ubezpieczeniowego, a granicę odpowiedzialności powinna stanowić suma ubezpieczenia, odpowiadająca wysokości składki jako świadczenia wzajemnego ubezpieczającego (art. 824 § 1 w związku z art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c.). Dlatego wszelkie klauzule ograniczające odpowiedzialność ubezpieczyciela w umowie ubezpieczenia majątkowego stanowią wyjątek od wskazanej zasady i wymagają wyraźnego i znanego ubezpieczającemu postanowienia umownego, na które się godzi, także wtedy, gdy ograniczenie takie znajduje się w ogólnych warunkach umów przygotowanych przez ubezpieczyciela i akceptowanych przez ubezpieczającego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 9 sierpnia 2016 r., sygn. II CSK 743/15).

29. W świetle § 17 ust. 5 OWU świadczenie proponowane przez ubezpieczyciela w przypadku zawarcia umowy w wariantcie serwisowym miało charakter nie tyle odszkodowania, co refinansowania poniesionych kosztów. W § 17 OWU pojęcie „refinansowania” się jednak nie pojawia.

30. Nadto trzeba również wskazać, że treść zapisów § 17 ust. 5 OWU narusza w istocie równowagę interesów stron, rażąco naruszając interesy poszkodowanego. Podkreślić bowiem należy, iż aby zastosować wariant serwisowy wybrany przez poszkodowanego przy zawarciu umowy ubezpieczenia poszkodowany musiał uprzednio dokonać naprawy pojazdu, a następnie przedstawić rachunki i faktury za naprawę, które podlegały następnie weryfikacji pozwanego,

a przeciwnym razie ubezpieczyciel stosował wariant optymalny. Wykupując polisę w wariantcie serwisowym ubezpieczony nabywa tylko szansę na refinansowanie części wydatków (nie prawo do pełnego odszkodowania), w zamian płacąc składkę w wyższej wysokości niż gdyby zawarł umowę ubezpieczenia w wariantcie optymalnym.

31. Sąd uznał zatem, iż postanowienie § 17 ust. 5 OWU stanowi niedozwoloną klauzulę umowną, a tym samym zgodnie z art. 385¹ § 2 k.c. nie jest wiążące dla powoda jako konsumenta. Sąd podziela tym samym stanowisko wyrażone m. in. przez Sąd Okręgowy w Suwałkach z dnia 29 lipca 2022 r., sygn. I Ca 225/22, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w wyroku z dnia 25 marca 2021 r., sygn. II Ca 760/20; Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. II C 1044/17 i Sąd Okręgowy w Gdańsku w wyroku z dnia 11 stycznia 2017 r. (wszystkie w bazie Lex). Z tego względu należało uznać, że powód ma prawo domagać się wyższej kwoty odszkodowania niż dotychczas wypłacona poszkodowanemu.

Wysokość roszczenia odszkodowawczego, koszty opinii

32. W związku z powyższym Sąd uznał za uzasadnione żądanie pozwu w znacznej części, gdyż wypłacone przez pozwanego odszkodowanie nie pokrywało niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Ustalona przez Sąd w oparciu o opinię biegłego wysokość należnych kosztów naprawy wynosi 28 090,81 zł brutto, co odpowiada kwocie netto 22 838,06 zł. Dotychczas wypłacono 18 253,47 zł brutto. Różnica pomiędzy kwotą 28 090,81 zł, a kwotą 18 253,47 zł, wynosi 9 837,34 zł.

33. Powód domagał się jednak w niniejszej sprawie kwoty 9 800 zł z tytułu dopłaty do odszkodowania. Z uwagi więc na treść art. 321 k.p.c. Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę do wysokości wskazanej żądaniem pozwu.

34. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, tj. co do kwoty 492,00 zł odpowiadającej kosztom poniesionym przez powoda celem sporządzenia profesjonalnej wyceny uszkodzeń pojazdu (opinia prywatna).

35. Na podstawie umowy ubezpieczenia AC ubezpieczonemu nie przysługiwało prawo do zrekompensowania wydatków poniesionych na prywatną wycenę – co nie budziło wątpliwości pomiędzy stronami. Powód jako podstawę prawną tego roszczenia wskazał art. 471 k.c. i fakt błędnego wyliczenia odszkodowania przez pozwanego.

36. Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Naprawa szkody w tym przypadku następuje według zasad ustalonych w art. 361 k.c., tzn. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

37. W uchwale z dnia 29 maja 2019 r., sygn. III CZP 68/18, Sąd Najwyższy wskazał, że nabywcy – w drodze przelewu - wierzycielności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Potwierdził zarazem, że sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu może mieścić się w adekwatnym związku przyczynowym z uszkodzeniem samochodu oraz nieprawidłowym wyliczeniu kwoty odszkodowania przez ubezpieczyciela. Z tego względu – choć treść uchwały i zasadnicza część uzasadnienia dotyczą przypadku odpowiedzialności ubezpieczyciela na podstawie ubezpieczenia OC – rozważania w niej zawarte potwierdzają również możliwość dochodzenia od ubezpieczyciela zwrotu kosztów takiej ekspertyzy na zasadach ogólnych (właśnie na podstawie art. 471 k.c.), o ile było to niezbędne do efektywnego dochodzenia roszczenia.

38. Tej „niezbędności” w okolicznościach niniejszej sprawy powód nie udowodnił. Kalkulacja zlecona przez powoda została wykonana, co wynika z jej treści, przez inż. A. B.. Jednak dostawcą tej usługi na rzecz powoda był P. B., który jednocześnie, jak wynika z rejestru przedsiębiorców KRS powodowej spółki, jest jej komandytariuszem uprawnionym

do reprezentacji, a nadto pełni funkcję prezesa zarządu spółki będącej komplementariuszem tej spółki ((...) sp. z o.o.), której to spółki jest również współnikiem. Należy także podkreślić, iż jedną z form działalności powodowej spółki oznaczonej w rejestrze KRS jest działalność związana z oceną ryzyka i szacowaniem poniesionych strat. Sąd nie dał więc wiary twierdzeniom powoda, iż w celu dokonania profesjonalnej wyceny uszkodzeń pojazdu był on zmuszony zwrócić się o wykonanie usługi do podmiotu trzeciego (dostawcą usługi wg przedstawionej faktury była osoba powiązana z powodem nie tylko osobowo ale i kapitałowo) i ponieść z tego tytułu koszty w wysokości określonej w fakturze z dnia 21 października 2021 r.

Odsetki

39. Zgodnie bowiem z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku. (...) S.A. został powiadomiony o wystąpieniu szkody w dniu 13 kwietnia 2021 r. Upływ 30-dniowego terminu mijał w dniu 13 maja 2021 roku, dlatego zgodnie z art. 111 k.c., odsetki należało liczyć od dnia 14 maja 2021 roku. Jako, że powód wnosił o zasądzenie odsetek od dnia 26 maja 2021 r., a więc już po terminie kiedy pozwany popadł w opóźnienie, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie (na podstawie art. 481 k.c.) od zasądzonej kwoty 9 800 zł od dnia 26 maja 2021 r. do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

40. W tej sprawie (jak to zwykle w sprawach wynikających z ubezpieczenia pojazdów) wysokość szkody jako element stanu faktycznego nie była przez sąd ustalana na dzień wyrokowania – Sąd jedynie rozstrzygał o zasadności wypłacenia odszkodowania obliczonego na dzień zdarzenia drogowego. Konsekwentnie należało więc uznać pozwanego za pozostającego w opóźnieniu od upływu terminu, jaki k.c. przewiduje na ustalenie i wypłacenie szkody.

Koszty postępowania

41. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd oparł na art. 100 zd. 1 k.p.c. Powód wygrał proces w 95%. Na poniesione przez powoda koszty złożyły się opłata sądowa (750 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego (3 600 zł- na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłaty za czynności adwokackie). Na koszty pozwanego złożyła się opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości (17 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego (3 600 zł - na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłaty za radców prawnych). Powód może domagać się 95 % z 4 367 zł a pozwany- 5% z 3 617 zł. Po kompensacji powyższych kwot (4 148,65 zł - 180,85 zł) do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda pozostaje 3 967,8#0 zł. Oprócz tego należało rozliczyć między stronami koszty wynagrodzenia biegłego. Biegłemu z tytułu sporządzenia opinii wypłacono kwotę 1 185,26 zł (postanowienie, k. 124). Strony w stosunku, w jakim przegrały proces powinny ponieść koszty sporządzenia opinii: powód: 59,26 zł, a pozwany 1 126 zł. Powód poniósł koszty wynagrodzenia w wysokości 800 zł. Wobec tego, że powinien ponieść koszt tej opinii w wysokości 59,26 zł należy mu się zwrot różnicy pomiędzy uiszczoną kwotą zaliczki a kosztem, jaki powinien był ponieść (800 zł – 59,26 zł), czyli 740,74 zł. Łącznie więc zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4 708,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (3 967,8#0 zł + 740,74 zł). O odsetkach ustawowych za opóźnienie od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu orzeczono zgodnie z treścią art. 98 § 1¹ k.p.c.

42. W związku z tym, że w toku postępowania Skarb Państwa tymczasowo pokrył wynagrodzenie dla biegłego do kwoty 385,26 zł, należało tym wydatkiem obciążyć pozwanego zgodnie z art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zarządzenie:

(...)